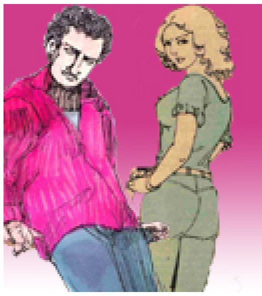

’అదే’ కథలు

– ఆర్.శర్మ దంతుర్తి

ముందు మాట – అమెరికా వచ్చిన భారతీయుల్ని ‘దేశీ’లంటారని, వారి దైనందిన జీవితాల్లో జరిగే అనేకానేక విషయాలతో అమెరికా దేశీయ కథలు అనే పేరుతో ఈ వరస కథలు మొదలుపెట్టాను, గౌరవం కోసం ‘య’ అనేది చేర్చి. ఇందులో చర్చించిన సమస్యలు పూర్తిగా కాకపోయినా చాలా మటుక్కు అన్నీ స్వకపోల కల్పనలు – ఇలా జరిగి ఉండొచ్చని ఊహించి రాసినవి. కొన్ని ఇలా జరిగినట్టు ఇంటర్నెట్ మీదా, వార్తల్లోనూ చదివినవి. అవి మీకు కానీ మీకు తెల్సున్నవాళ్ళకి కానీ జరిగితే అది పూర్తిగా కాకతాళీయం/యాదృచ్ఛికం మాత్రమే. సరదాకి రాసిన ఈ కథలు వినోదంగా చదువుకోవడానికి మాత్రమే. చాలామటుకు నవ్వు వచ్చినా కొన్ని కథల్లో ఏడుపుకూడా రావొచ్చు. ఆ నవ్వులకి, బాధలకి, దుఃఖాలకి నా బాధ్యత లేదు.

39

ఉచిత సోఫా

ఆగస్ట్ నెలలో సెమెస్టర్లు మొదలౌతూంటే దిగాడు మురళి అమెరికాలో పోస్ట్ డాక్టరల్ ఫెలోషిప్ మీద. యూనివర్సిటీలో ఉద్యోగం, బయట ఇద్దరు ముగ్గురితో రూములో మకాం, వంటా అదీ కుదిరాక అమెరికా అంటే మెల్లిగా తెలిసి వస్తోంది. జీతం ఫర్వాలేదు మరీ అంత స్టూడెంట్లకి ఇచ్చేంత తక్కువా కాదు, ప్రొఫెసర్లకి ఇచ్చేంత ఎక్కువా కాదు. అయితే వచ్చే ఈ జీతంతో కాపురం పెట్టవచ్చా అంటే చెప్పడం కష్టం. ఉన్న ఊర్లో ఉన్న జీతం, వసతీ మరో ఊర్లో ఉండకపోవచ్చు. ప్రస్తుతానికి రెండేళ్ళు కాన్సాస్ లో ఉంటే ఓ ఉద్యోగం రాగానే వెళ్ళిపోవచ్చు.

ఓ ఏడాది గడిచాక మిగతా విషయాలు తెలిసాయి. ఎలాగో ఒకలాగ ఈ రీసెర్చ్ కి డబ్బులకోసం ఓ ప్రాజెక్ట్ మరో అయిదేళ్ళకి సంపాదించగలిగితే తనని ఉద్యోగంలోకి తీసుకున్న ప్రొఫెసర్ గారు గ్రీన్ కార్డు ఇప్పిస్తానన్నాడు. అలా కిందా మీదా పడి మరో ముగ్గురు ఆచార్యులతో కుస్తీ పట్టి మొత్తానికో ప్రోజెక్ట్ కి ప్రపోజల్ రాసి పంపించాడు. అది వచ్చేసరికి మరో ఆరునెలలు గడిచాయి. ప్రాజక్ట్ రావడం అయితే వచ్చింది కానీ అందులో తనకొచ్చే డబ్బులు తక్కువే.

మిగతావాళ్ళకీ, రీసెర్చ్ లో ఖర్చుపెట్టేది పోతే తన జీతం కడిగి చేతులో పెడతారు. అయితే గ్రీన్ కార్డ్ వస్తుంది కనక ప్రస్తుతం ఆ డబ్బులగురించి యావ పనికిరాదు.

అయితే అనుకున్నట్టు అన్నీ జరగవు కనక, రీసెర్చ్ నత్త నడక నడుస్తోంది. అయ్యగారికి అమెరికా మెల్లిగా అలవాటౌతోంది. ఇండియాలోలాగా పెన్సిళ్ళూ, పెన్నులూ, కాయితాలూ ఎవరూ దాచుకోరు. ఓ సారి వాడాక పెన్సిల్ బాగున్నా సరే పారేయడం అలవాటు. తిండి దగ్గిర చెప్పనే అక్కర్లేదు – తినేది ఓ ప్లేట్ అయితే పారేసేది అయిదు ప్లేట్లు. తిండి చవక కనక ఎవరేం పారేసినా పరేషాన్ లేదు. ఈ పారేయడంలో మళ్ళీ ఒక్కొక్కరిది ఒక్కో ప్రత్యేకత. కొంతమంది భోజనం మాత్రం పారేస్తే మరి కొంతమంది ఇంట్లో వస్తువులు, పరుపులూ, పాత టివీలు, కార్పెట్లూ, గిన్నెలూ, బట్టలూ పారేస్తూ ఉంటారు. అదీగాక వేసవి వీకెండ్ లలో జరిగే యార్డ్ సేల్ మరో రకం. అక్కడ బట్టల దగ్గిర్నుంచి, బంగారం దాకా, సైకిల్ దగ్గిర్నుంచి టెన్నిస్ రాకెట్ దాకా ఏదైనా దొరకవచ్చు. అదీ పీకిపీకి బేరం ఆడి మరీ కొనవచ్చు. అందులోనూ మురళీ గమనించడం ప్రకారం, తాను యూనివర్సిటీలో పని అంటే వెంఠనే ధరలు తగ్గిస్తారు. లేదా, “ఇదిగో ఈ పదిహేను డాలర్లు, ఇంతే ఉంది అంతకన్నా ఇవ్వలేను” అంటే, సరే తీసుకో అనడం సాధారణంగా జరిగేదే. అలా మురళీ అపార్ట్ మెంట్లోకి ఓ నలభై డాలర్ల సోఫా, అరవై డాలర్ల టివీ, మరో పనిచేసే పాత మైక్రోవేవ్ వచ్చి చేరాయి. మొదట్లో పాత సామాను కొనడం అనేది నామోషీగా అనిపించినా తొందర్లోనే అలవాటైంది, పాత బట్టలు మాత్రం ఏనాడూ కొనడం లేకపోయినా.

మరో ఏడాదికి గ్రీన్ కార్డ్ రాబోయేసరికి ఇండియా వెళ్ళి పట్టాభిషేకం చేయించుకుని అమ్మగార్ని తీసుకొచ్చి కాపరం మొదలుపెట్టాడు మురళి. కుటుంబం ఏర్పడ్డాక ఓ చిన్నకారు ఉండొద్దూ, దానికో పాత కారూ, దానికి అప్పుడప్పుడూ వచ్చే రిపేర్లూ అన్నీ కలిసి నెలాఖరుకి కొంచెం కటకటే. కానీ అంత అధ్వాన్నంగా లేదు పరిస్థితి. ప్రోజక్ట్ పూర్తయ్యేసరికి ప్లాస్టిక్ గ్రీన్ కార్డు చేతిలోకి వచ్చింది. మరో ప్రోజక్టూ మరోటీ రాసినా ఎక్కడవేసిన గొంగళీ అక్కడే అన్నట్టుంటుంది కనక వేరే ఉద్యోగం చూడ్డానికి బయల్దేరాడు అబ్బాయి. మరో మూడు నెలలు యూనివర్సిటీలలో ప్రయత్నాలు చేసాక తెల్సింది, ఈ టీచింగ్ ఉద్యోగం అంత గబుక్కున రాదు. తను చదివినది కెమిస్ట్రీ కనక వేరే కంపెనీలో చూసుకోవడం ఉత్తమం. అలా ఓ ఉద్యోగం సంపాదించి టెక్సాస్ లో తేలాడు. మొదట్నుంచీ పాతకారు, పాతసామాను అలవాటే కనక ఉన్న సామానులో ఎక్కడిది అక్కడ వదుల్చుకుని, మిగిలినవన్నీ కారు వెనకసీట్లో పెట్టి అమ్మగారితో పాటు బండి నడుపుకుంటూ టెక్సాస్ చేరాడు. అపార్ట్ మెంట్ దొరికాక తెల్సిన విషయం, ఇప్పుడు బిల్లులన్నీ తానే కట్టుకోవాలి. ఏదో వచ్చేస్తుందనుకున్న పెద్ద జీతంలో టేక్సులు పోగా మిగిలేది మరీ అంత పెద్దదేం కాదు కానీ బాగున్నట్టే. ఇంట్లోకి మరి సామానో? దానికోసం అలవాటైన పాత సామాను, అమ్మే చోటా, కొనే చోటా, పేపర్లలో చుట్టు పక్కల యార్డ్ సేల్ లలో చూడ్డం మొదలుపెట్టాడు.

అప్పుడు తగిలిందో అవకాశం. ఒక రిటైరైపోయిన పెద్దాయన ఓ సోఫా పారేస్తున్నారు. కావాల్సినవాళ్ళు ఫోన్ చేసి వచ్చి తీసుకెళ్ళచ్చు. గమనిక – సోఫా లో లోపల ఒక బెడ్ కూడా ఉంది. అందువల్ల అది బరువు. ఒకరితో అవదు మోయడం. వచ్చేటప్పుడు కనీసం ఇద్దరు రావాలి. ఉచిత సోఫా అంటే ఎలా ఉంటుందో అని అమ్మగారు కొంచెం గునిసింది కానీ తీరా ఇద్దరూ ఫోన్ చేసి పెద్దాయన దగ్గిరకి వెళ్ళి చూస్తే తెల్సింది. సోఫా మీద మరకలూ అవీ లేవు నీట్ గానే ఉంది. రిటైరైపోయినాయన వేరే ఊరికి వెళ్తున్నారు అందువల్ల ఇది పూర్తిగా ఉచితం. రెండురోజుల్లో మరో మనిషితో వచ్చి తీసుకెళ్తానని చెప్పి వెనక్కొచ్చి రెండో మనిషి కోసం వెతకడం మొదలుపెట్టాడు మురళి. మర్నాడు అక్కడా ఇక్కడా కనుక్కుంటే తెల్సింది, ఫలానా వాల్ మార్టులో పనిచేసే మరొకాయన సహాయం చేస్తాడు కానీ పాతిక డాలర్లు ఇవ్వాలిట. వెసులుబాటేవిటంటే ఆయనకో పికప్ ట్రక్ అనబడే బండి ఉంది. అందులో సోఫా తెచ్చేసుకోవచ్చు. సరే అంటే సరే అనుకుని మర్నాడు పెద్దాయన దగ్గిర్నుంచి సోఫా తీసుకొచ్చారు మురళి ఉండే అపార్ట్ మెంట్ దగ్గిరకి.

అప్పుడొచ్చింది అసలు గొడవ.

మురళీ ఉండేది పైన రెండో అంతస్తులో. పైకి తీసుకెళ్ళడానికి మోయాలి ఈ బరువంతా. ఇద్దరూ మోయడం మొదలుపెట్టేసరికి మొదట్లో బానే ఉందనిపించినా కాసిని మేట్లెక్కే సరికి నడుమ్మీద ఏదో కలుక్కుమంది. నెప్పితో ఇంక నడవలేక అక్కడ కూలబడినప్పుడు అపార్ట్ మెంట్ కాంప్లెక్స్ లో పైనుంచి దిగుతూ వచ్చే మరొకాయన సహాయం చేసాడు. మొత్తానికి సోఫా ఇంట్లోకి జేరిపోయింది పాతిక డాలర్లతో. సహాయం చేసిన మూడో ఆయన ఓ షేక్ హేండ్ ఇచ్చేసి తన దారిన తాను పోయాడు. సోఫా ఇంట్లో కావల్సిన చోటకి జరిపి అమ్మగారూ అయ్యగారూ ఆల్ హేపీస్. ఇప్పుడు రోజూ రీవిగా సోఫాలో కానీ అందులో ఉన్న మంచం మీద పడుకుని కానీ టివి చూడొచ్చు!

మురళి పైవారం లో ఉద్యోగానికి వెళ్తుంటే నడుమ్మీద నెప్పితో శరీరం మొరాయించింది కదలడానికి –సరిగ్గా లేవలేకపోవడం, లేస్తే సరిగ్గా నడవలేకపోవడం వగైరా. మరో రెండు రోజులు టైలెనాల్, అవీ మింగి ఏమీ ఫలితం లేనప్పుడు అమ్మగారి పోరుతో డాక్టర్ దగ్గిర తేలాడు, అదీ ఎముకల స్పెషలిస్ట్ దగ్గిర. ఆయన కాస్త అటూ ఇటూ నొక్కి వెన్నులో ఫలానా చోట ఏదో డిస్క్ జారిందేమో ఎందుకైనా మంచిది ఓ ఎమ్ ఆర్ ఐ తీయమని ఆర్డర్ రాసి ఇచ్చాడు. ఆ స్కాన్ రిపోర్ట్ వచ్చేలోపుల నెప్పి తగ్గడానికీ కాస్త అటూ ఇటూ తిగరడానికీ మందు రాసిచ్చాడు. అది వేరే ఫార్మసీలో కొనుక్కోవచ్చు. మురళీ దగ్గిర ఆయన ఇన్స్యూరెన్స్ కార్డు తీసుకున్నాడు, దానికి బిల్లు పంపుతాట్ట ఆయన ఫీజు కింద. అలా మర్నాడు ఎమ్ ఆర్ ఐ తీయడానికో లేబ్ లో అపాయింట్ మెంటూ, వాళ్ళకి ఇన్స్యూరెన్స్ కార్డ్ ఇవ్వడం అదీ ఓ తతంగం. అయిదార్రోజులకి మళ్ళీ ఎముకల డాక్టర్ పిలిచాడు స్కాన్ వచ్చింది, మాట్లాడ్డానికి రమ్మని. వెళ్ళాక చల్లగా చెప్పాడు కబురు – మధ్య వెన్నులో ఓ డిస్క్ జారింది కానీ సర్జరీ అవసరం లేదు. ప్రస్తుతానికి ఫిజికల్ థెరపీ చేయండి.

సాధారణంగా ఇటువంటివి ఆరోగ్యంగా ఉన్న మురళీ లాంటి వాళ్లలో సర్దుకుని మామూలుగా అవుతాయి. అవ్వకపోతే తర్వాత మరోసారి రండి.

అలా ఈ సారి మురళీ ఫిజికల్ థెరపీలో చేరాడు. ఆ పి.టి థెరపిస్ట్ అమ్మగారు మరోసారి ఇన్స్యూరెన్స్ తీసుకుని రోజూ ఏం చేయాలో అవన్నీ చెప్పి రాబోయే పది రోజులకీ అపాయింట్ మెంట్లు రాసి ఇచ్చారు. ధన్యోస్మి. రోజూ ఈ పిటి కి వెళ్లడం, అవిడ చెప్పినట్టూ వంగడం, బరువులు అటూ ఇటూ తిప్పడం అవీ ఓ అరగంట కథ. మెల్లిగా నడుమ్మీద నెప్పి సర్దుకుంటోంది. అప్పుడప్పుడూ నెప్పి వచ్చినా ఎనభై శాతం తగ్గినట్టే.

ఇవన్నీ గడిచేసరికి ఇన్స్యూరెన్స్ దగ్గిర్నుంచి బిల్లులు రావడం మొదలైంది. ఎముకల డాక్టర్ గారికి కో పే ముప్పై డాలర్లు – రెండుసార్లు వెళ్ళాడు కనక అరవై. ఎమ్ ఆర్ ఐ కి పూర్తిగా డబ్బివ్వరుట ఇన్స్యూరెన్స్, అందువల్ల మురళి ఇరవైశాతం ఇచ్చుకోవాలి. అది ఎంతోనా? కేవలం మూడువందల ఇరవై మాత్రమే. పి.టి చేసిన థెరపీ అమ్మగారు పది అపాయింట్ మెంట్లకీ వేరు వేరుగా బిల్లు ఇచ్చారు. అందులో మళ్ళీ మురళి కో పే, కో ఇన్స్యూరెన్స్ కట్టాలిట. ఆవిడకి ఇవ్వాల్సినవి మొత్తం ఏడు వందల నలభై, పది రోజులకీ కలిపి. ఇదంతా చాలదని కాబోలు ఫార్మసీ వారు మందులు కొన్నప్పుడు కో పే అంటూ లాగినది కేవలం ఇరవై డాలర్లు మాత్రమే. అయితే ఏ మాటకామాట చెప్పుకోవాల్సిందే. ఫార్మసీ వారు మాత్రం అందరికంటే చవక! ఇలా మొత్తం అయిన ఖర్చు కూడితే మురళీ జేబులోంచి పడినది – పదకొండువందల డాలర్లపైన కాస్త చిల్లర. నెప్పి తగ్గింది కాదుటండీ ఇంకా ఏడుపెందుకూ?

ఈ బిల్లులన్నీ సెటిల్ చేసిన తర్వాత ఓ వీకెండ్ ఖాళీగా ఆ ఉచిత సోఫామీద కూర్చుని తెలుగు సినిమాలో హీరో ఆహ్, ఊహ్ అంటూ విలన్లని కొట్టే ఫైటింగులన్నీ చూస్తున్నప్పుడు తట్టింది అయ్యగారికి అసలు విషయం. తాను ఏ షాపుకో వెళ్ళి కొత్త సోఫా నాలుగు వందలకి కొని ఆ షాపువాళ్ళకి మరో వంద ఇచ్చినా తన కాలూ చేయీ కదపకుండా వాళ్ళు సోఫా ఇంటికి తెచ్చిపెట్టి ఉండేవారు. యూనివర్సిటీలో పుస్తకాలూ, కాయితాలూ, పెన్సిళ్ళూ, పెన్నులూ పారేసినట్టే రిటైరీలు సోఫాల లాంటి సామాను పారేస్తారు. తనకున్న అలవాటువల్ల కక్కుర్తి పడితే ఇప్పుడేమైంది ఉచిత సోఫా వల్ల? పదకొండు వందల ఖర్చు!! ఎందుకో మురళీకి ఇంక ఆ సోఫాలో కూర్చోవాలనిపించలేదు. చటుక్కున్న లేచి దాన్నో తన్ను తన్ని కిచెన్ లోకి నడిచాడు కాఫీ తెచ్చుకోవడానికి. ఇదంతా అర్థంకాని అమ్మగారు మొగుడికేసో వెర్రిచూపు చూసి, వీడింతేలే అనుకుంటూ తెలుగు సినిమాలో హీరోయిన్ వెనకాల గెంతుతూ చొంగ కార్చే హీరోని చూడ్డంలో మునిగిపోయింది.

నీతిః ముందు వెనకలు ఆలోచించకుండా ఉచిత సామానుకి కక్కుర్తి పడరాదు. బి ఏన్ ఇటాలియన్ ఇన్ ఇటలీ అన్నట్టే, బీ ఏన్ అమెరికన్ ఇన్ అమెరికా.

Post your comments